

L'AVENIR

«L'AVENIR»
Biblioteca-Museu Balaguer
Vilanova i Geltrú

ESPAÑA
CORREOS
1
CÉNTIMO

SETMANARI D'ESQUERRES

Subscripció mesal, 75 cèntims

Número solt, 15 cèntims

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: BÈLGICA, 7 i 9

Fundador: Francesc Layret.

Els originals no es tornen.

Dels articles en són responsables els seus respectius autors.

El nacionalisme i les esquerres

TEMES SOCIALS

Es evident que cap partit que aspiri a conèixer dintre de la terra catalana, pot emancipar-se d'aquesta tutela del «nacionalisme» que dicta les normes de la seva conducta. Els partits polítics esquerrans de Catalunya no poden tampoc deixar al marge de la seva actuació aquest fet del nacionalisme català. Mentre els partits de dreta tenen del mateix un concepte massa migrat, hermètic, potser egoista, un nacionalisme que abraça tan sols la propietat industrial, la urbana i la rústega, els partits d'esquerra sentim el nacionalisme d'una manera més expansiva, més noble, per quant no desoïm tampoc les necessitats polítiques i econòmiques de les altres regions espanyoles, tan dignes del ressorgiment patriòtic inherent a tota idea de llibertat, com nosaltres mateixos.

Se'ns han suggerit les presents ratlles arran del manifest publicat per la Unió Socialista de Catalunya en el que volem senyalar un punt d'afinitat entre les seves teories nacionalistes i les que pot ostentar una organització federal. Al final tots ens trobarem en un mateix punt de coordinació, ja que ells estableixen el regoneixement de la personalitat catalana dintre un règim econòmic més perfecte, i que nosaltres creiem trobada dintre la fórmula federativa de govern, el qual, simptomàticament, portarà les avinències a la lluita de classes, reconeixent el dret dels individus i de la col·lectivitat.

Aquest punt d'afinitat el derivem nosaltres dels paràgrafs que transcrivim a continuació del citat manifest:

«Aquí hem de fer confessió de la nostra fidelitat a la doctrina que proclama que el fet econòmic és el determinant dels sentiments, costums i lleis que regeixen tot nucli social. Sense aquest principi no fariem gaire camí en la lluita per l'emancipació humana. La qüestió econòmica és, malgrat nosaltres mateixos, dominant, i ens força a avantposar-la a tota altra qüestió, a tot altre problema, ja que de les seves solucions han de derivar-se fets concrets per a la llibertat dels homes i dels pobles; en tant, que separant-nos de les solucions econòmiques anem en perill de caure en abstraccions de les quals, amb molt bon sentit, la massa fuig més cada dia. Per virtut d'aquest

principi, ens confessem socialistes, i aplicant aquest principi a les coses de Catalunya, ens proclamem socialistes catalans, i a la vegada els primers defensors de la seva independència, la qual volem restablir sobre la base segura de la socialització de tota la riquesa universal.

No pot exigir entre nosaltres aquesta espècie confusionista que sustenta que el problema de Catalunya és preferent i la seva solució és prèvia a tota altra solució de llibertat. Per a nosaltres, el problema de Catalunya és un problema resolt en quant es relaciona amb les manifestacions de la seva personalitat. Som catalans i actuarem simplement com a socialistes catalans, exactament igual com si Catalunya fos independent. La diferència per a nosaltres consistirà en què la defensa que podria fer el Govern de Catalunya del règim i de les institucions capitalistes, la farà el representant del Govern espanyol. El resultat de la nostra acció, si és profitós a la causa socialista, serà necessàriament profitós a la causa de Catalunya, car cap de nosaltres ignora que si Catalunya aconsegueix sostraure's al domini de l'Estat espanyol, no haurà pas, per aquest fet resolt el problema de la seva llibertat, sinó que haurà resolt un incident insignificant en el cicle immens que ha de seguir per posseir-se a si mateixa. I en aquest cicle, governi qui governi la terra catalana, les conquestes les farà el socialisme amb la aventatge que cada una d'aquestes conquestes serà definitiva i indestructible».

Solament que per a fer néixer l'Unió Socialista de Catalunya no ha sigut el principal determinant el fet econòmic, fidelitat bàsica del socialisme internacional, sinó el tòpic nacionalista que ara ja semblen esvaïr quan afirmen que cas de sostreure's Catalunya al domini de l'Estat espanyol, «no haurà pas per aquest fet resolt el problema de la seva llibertat, sinó que haurà resolt un incident insignificant en el cicle immens que ha de seguir per a posseir-se a si mateixa».

Resumint, un partit polític més de tendència esquerrana al que devem donar la mà quan l'ocasió es presenti, però, que no significa cap progrés davant de la doctrina federalista, de solucions molt més radicals i harmòniques.

Antagonisme entre el caràcter del treball i la possessió

.. el treball, és l'esforç de la societat, mitjançant el qual aquesta produeix els elements necessaris per a la seva subsistència i desenrotlló.

En conseqüència, la producció, és una funció social.

Tota funció social consisteix en col·laboració d'esforços, suposa concurs d'accions, coordinació d'activitats, i d'aquí neix la necessitat d'una funció superior ordenadora, unificadora.

Doncs, bé: lo lògic, lo conseqüent i racional, seria que, ja que la producció és una funció social, la ordenació i la direcció d'aquesta producció tingués també el caràcter de funció social. Però no és així. I heu's aquí l'antagonisme, la incongruència, l'il·logisme que determina l'actual desequilibri de la societat.

La direcció del treball social, la seva ordenació i l'administració de la riquesa, social també, producte d'aquest treball, és una funció vinculada en una classe de la societat, és una injusta i il·lògica atribució de la burgesia.

Mentre el treball com s'ha manifestat, és una funció social, doncs té per fi la satisfacció de les necessitats de la societat, el producte d'aquest treball, la riquesa creada i els mitjans i útils de produir-la, segueixen essent propietat dels individus, són possessió d'un reduït nombre d'individus que constitueixen una classe que nomenem burgesia, i aquests individus, a l'abrogar-se en virtut del dret de propietat, la funció ordenadora i administrativa de la riquesa social i del treball, atén majorment al seu interès individual que als interessos de la societat. O millor dit: atén exclusivament als seus interessos privats en perjudici dels socials.

Plantejada així la qüestió, prompte es veu que la pau social, sols pot ésser un fet amb la solució d'aquest antagonisme de interessos, amb la desaparició d'aquest il·logisme que hem esmentat.

En termes clars: A la funció social del treball, correspon la possessió social del seu producte, o sigui la riquesa, i dels mitjans de produir-la, i la funció social de l'ordenació, administració i distribució d'aquest treball i d'aquesta riquesa.

Aquesta és la única fórmula que pot resoldre el problema.

J. H. COSTAJUSSA.

(Fragments d'un treball pròxim a publicar-se.)